

(πίνακας 35)
Ελένη Γιαννακοπούλου

Ζωή θανάτου

**Οι ήχοι ουρλιάζοντας πεθαίνουν
οι ψίθυροι ανασταίνουν τη σιωπή.**

**Πενθείς το σβησμένο χαμόγελο
τα νιάτα του καλοκαιριού
που χάθηκαν διάτων αστέρας,
του λυγμού τα πετρωμένα δάκρυα
που έπεσαν νεροποντή,
το κοντινό συνάμα μακρινό.
Γυρεύεις τη στιγμή να τα μοιρολογήσεις.**

**Θρύψαλα η ζωή σου σπαρακτικά χορεύει
σε χιλιάδες σκουρόχρωμους ματωμένους κρυστάλλους
εκεί στου χάροντα τα ταρτάρια βαθειά φαράγγια.**

**Η ζωή, αμαζόνα σε ατίθασο άτι.
Οι σπίθες των ματιών του φωτοβολούν το ανέφικτο.
Κι εσύ τολμάς να σηκωθείς, αναβάτης
να γίνεις του πεπρωμένου σου!**

**Περιπλανώμενη στα παγωμένα βάθη των ωκεανών,
στις αιχμηρές γιγάντιες κορυφές των αφιλόξενων βουνών,
περνάς μέσα από καταιγίδες φωτιάς, σεισμούς, αντάρες και βροντές
και αναμετριέσαι με τον Άδη σε προδοσίας παιχνίδι.**

**Φτάνεις κει κάτω στη θανά τ' άκρου Ταινάρου πύλη!
Θέλεις πίσω να πάρεις τη ζωή σου!
Χωρίς δάκρυα και λυγμούς! Χωρίς λόγια!
Με το «έτσι θέλω» να κερδίσεις τη μονομαχία αυτή
μια δεύτερη ευκαιρία μυροβόλα μην αργήσει να ανθίσει.**

**Πάλη σώμα με σώμα. Γιγάντιος ο θυμός σου,
σφοδρότατη η ορμή σου! Χωρίς ανάσα τον αφήνεις!
Κεραυνός η στιγμή που στο κοκκινόμαυρο χόμα
τον ρίχνεις και έτοιμη είσαι στο λαιμό να τον πατήσεις!
Παραδίνεται....**

**Και τότε βλέπεις διάπλατα ανοιχτούς, ελεύθερους
και λαμπερούς τους δρόμους της ζωής σου!**

Ουρανία Μπούρτζινου